

ВЕЧНА ПРИКАЗКА

Георги Райчев

Господ сътвори света за всички живи твари в него. Подир повика измежду тях най-любимите си и ги изпрати по света да управляват от негово име. Между тях беше и една майка с единадесет сина и само едничка дъщеря.

- На тебе пък и на твоите дванадесет деца - каза и Господ, - давам ей там онази звездица, наречена Земя. Слезте там и владейте земята и човеците, както намерите за най-разумно!

Майката слезе на земята с дванадесетте си рожби. Но долу тя разбра, че звездицата съвсем не е такава мъничка, а цял свят с гори, планини и океани; със села и градове и хиляди царства с милиони човеци в тях.

- Стара съм - рече тя на синовете и дъщеря си, - идете вие по земята, поделете си я и правете каквото сърцето ви научи.

Синовете и дъщерята тръгнаха радостно по земята. Най-напред решиха да я обходят и разгледат, па тогава да си я поделят. Но още по пътя се скараха и се разделиха на две - на една страна останаха добрите, на друга - лошите. Между лошите бяха петте по-големи братя, а между добрите - другите шест братя и сестричката им.

- За добро ни изпрати Господ на земята - казваха добрите братя. - нека я превърнем на рай божи: с топло слънце, с цветя и пеперуди, с птички и весели животинки. Нека дадем на хората плодове и жито. Да построят градове и царства и да славят името Господне.

- Аха-а! - викаха лошите братя. - Че защо ни е слънце? Защо ни са цветя, птички и пеперуди? Защо ни са хората да се трудим за тяхното добро и всеки ден да ни искат все по-нови добрини? Я нека духнат ветрове, всичко да изморят и заледят, та в мир да живеем, от никого необезпокоени.

Вечерта замръкнаха на висока планина, намериша пещера и решиха там да пренощуват. Скоро всички заспаха. Остана буден само най-младият от лошите братя. Той излезе през нощта навън, а после се върна и събуди другите четири лоши братя.

- Елате да видите какво направих - прошепна им той.

Братята излязоха и видяха, че небето е ясно и студено, а земята покрита със слана, тревите посърнали, цветята попарени и листата на дърветата жълти изгорени.

- О, малко е това! - провикнаха се двамата по-големи братя. - Гледайте сега пък какво ние ще направим.

И като казаха така, издигнаха ръце, издуха бузи и в миг по земята завяха буйни ветрове. Хора, птици и зверове се изпокриха кой където намери.

- Хо-хо-хо! - изкискаха се и останалите още по-големи братя. - И това е нищо! Тук трябва вихри, снежни бури, мраз и ледове.

И щом изрекоха - сняг покри земята, бури и веялици поледиха поля и гори. А вратата на пещерата, дето още спяха добрите братя и сестричката, затвори ледена плоча, засипа я дълбока пряспа сняг.

- Тъй им се пада! - изсмяха се лошите братя. - Нека спят там добротворците, докато три добри

души, три деца на земята не пролеят за тях по една сълза над ледената плоча!

- Хо - хо- хо! - изкискаха се пак лошите братя, уловиха се за ръце и полетяха на север, към царството на вечната зима.

Един ден между облаците грейна топло слънце. Но беше бледо и студено. Под скалите, до вратата на пещерата дотърча премръзнал елен. Сви на припек и затрепера. Видя го катеричката, изскочи от хралупата, дето се криеше цяла зима, подскочи под скалата и се провикна:

- Хей, еленчо, добър ден! Жив ли си, жив ли си още?

- Жив съм, катеричке, жив, но иде краят ми, от глад умирам, изпочупих си рогата да рия леда, тревица да търся.

- Тъй е - жално каза катеричката. - И моите орехчета се свършиха вече. От три дни гладувам...

В това време отнякъде прехвъркна мъничко птиче и кацна над вратата на пещерата. И то беше настръхнало и премръзнало.

- Ох! Ох, умирам! - изписука птичето. - Няма вече ни зрънце, ни мушици. Как ще живея на света, как ще си отхраня сега сладки пиленца, мили рожби...

Птичето подхвъркна още по-близо, наведе се и рече на елена и катеричката: - Чик-чирик! Чик-чирик! Не жалете, братчета! Ей тук, зад ледената плоча, има пещера, вътре спят шест добри братя и милата им сестричка. Да ги повикаме. Може да се събудят и да пропъдят студовете.

- Станете, добри братя и сестричке, събудете се и сгрейте земята! - помолиха се те и от очите им капна по една гореща сълза върху ледената плоча. И дето капнаха сълзите, там ледът се стопи и в пещерата грейна слънцето. Най-открая спеше сестричката. Лъчите блеснаха по очите и. Тя скочи, събуди се, разтърка очи, разпиля русите си коси. Пещерата мигом се разтвори, девойката изскочи навън и весело се изсмяха.

Като я видяха ветровете, забучаха сърдито, но скоро побягнаха изплашени на север. Снегът се стопи и под него показаха главички белите кокичета, жълтият минзухар и сините теменужки.

Девойката се втурна радостно в пещерата и събуди двамата си по-големи братя. Щом излязоха те и на небето изгря топло слънце, а по земята пльзнаха безброй насекоми, цъфнаха цветя по ливадите, потекоха бистри пролетни води. От юг долетяха щъркелите и лястовичките, закука кукувица по зелените гори.

Тогава от пещерата изскочиха и останалите четирима братя. Земята се промени, цъфна и запя. Роди се жито и пшеница, дойде жътва и вършитба, и по лозите обвиснаха тежки гроздове - тежки като смола, жълти като кехлибар. А хората славеха името Господне.

Чуха за това лошите братя в царството на леда. Побесняха от яд. Вдигнаха се от север и повлякоха пак снежните бури и мразовете. Биха се ден и нощ с добрите братя и русокосата девойка. Победиха ги и затвориша ги пак в пещерата до нова пролет, до ново лято и есен.

Така и било откакто свят светува, така ще бъде и докрай света - вечна война между петте лоши и седемте добри деца на майката година.